

Inleiding

Vrijdag 4 juni werd het beeld van Orpheus in de vijver van het oude park geplaatst. O.K., het heeft even geduurd voor het er eindelijk was, maar nu kwam het wel heel mooi uit zo vlak voor het eeuwfeest. Men heeft het nogal eens over het beeld van Eurydice, maar in dit geval gaat het om haar wederhelft Orpheus, die in zijn bootje op weg is naar de onderwereld om zijn geliefde Eurydice op te halen. De bronzen sculptuur is veertig jaar geleden door Sonja Meijer gemaakt en heeft jarenlang bij de Ronsseveld gestaan tot aan de nieuwbouw. Dankzij de inspanningen van onze cultuurmakelaar Marianne Waalwijk is het gelukt dit beeld naar onze wijk te halen. Om het geheugen wat op te frissen – ruim een jaar geleden heeft er al een stuk over in de wijkkrant gestaan – volgt in het kort de geschiedenis van Orpheus en Eurydice.

De liefdesgeschiedenis

De verrukkelijke zanger Orpheus werd door iedereen geprezen: alle dieren in de natuur, de bomen, zelfs de gevoelloze stenen bracht hij in beweging met de tovermacht van zijn stem. Zijn geluk leek grenzeloos toen hij de nymf Eurydice tot zijn vrouw nam. Maar helaas kwam aan dit geluk snel een eind toen Eurydice door een adder werd gebeten. Hoewel het een wondje van niks was, ging ze er toch aan onderdoor. Het verdriet van Orpheus was niet te stelpen: een leven zonder Eurydice: zijn gedachten lieten het niet toe. Hij greep zijn lier, sloeg de snaren aan en liet zijn onnoemelijke smart tot de hemel doordringen. Het was of de natuur stilstond om zijn weklacht niet te storen. De wilde dieren van het woud omringden de zanger en de bomen hielden hun ruisen in. Maar dit mocht allemaal niet baten. Hij kreeg zijn geliefde niet te-

rug. Toen bedacht Orpheus een plan zoals niemand nog voor hem had bedacht. Hij zou afdalen in de onderwereld en de heerser over het schimmenrijk, Hades, smeken hem zijn echtgenote terug te geven. Een man met zoveel verdriet kon je toch niet weigeren? Daarop daalde hij af naar de poort van de onderwereld, vervoegde zich bij de troon van Hades en zijn echtgenote

Persephone, pakte zijn lier en begon te zingen. Toen gebeurde er iets in de onderwereld wat nog nooit was vertoond: de wezenloze schimmen luisterden naar de lieflijke klanken en weenden. Het koningspaar ging overstag bij het aanschouwen van zoveel liefde en besloot Eurydice weer met hem te verenigen, maar....op één voorwaarde: Orpheus mocht niet naar zijn geliefde omkijken voor hij door de poort van de onderwereld was geschreden en het zonlicht bereikt had. Zou hij dat wel doen, dan was hij Eurydice voorgoed kwijt. Zo gezegd, zo gedaan. Toen het einde van de tocht in zicht was, kon Orpheus het niet laten om toch even om te kijken, want hij had al enige tijd niets om zich heen gehoord en vroeg zich af of Eurydice hem wel volgde. Op het moment dat hij achter zich keek, zag hij haar voor zich staan, maar op hetzelfde moment zweefde zij op en verdween in de diepte om daar voor eeuwig als schim te verblijven.

Jaren sleet Orpheus zijn leven in eenzaamheid en ellende en toen hij uiteindelijk geveld werd door een steen, die uitnodigende Bacchanten in woede naar hem gooiden, werd hij ten slotte toch nog in het schimmenrijk met Eurydice verenigd. Een gelukkige bijkomstigheid was, dat hij voortaan ongestoord naar zijn geliefde mocht omkijken zonder dat hij haar weer zou verliezen.

Eurydice in het park